Lahta leſknaene.

Aastal 1724, Märtſi-kuul, oli ilmuke külm ja udune ning Laadoga*) järwe ümberkaudſed rannamehed kuulutaſid kange tormi peäle tulemas olewad. Üks priſt noor laewamees astus emaga oma sauna urtſikuſt wälja. Waata, armas Tehwan, ütles ema, mis karwa järw on ja kuida ta kurja ilma ähwardab. Kui mind armastad, jää täna koju: mingu laewake ilma sinuta, kus tahab; see oleks sul liig julgus olewad, kui usaldaſid niisuguſe ilmaga merele minna. Aga poeg kostis: Emake! ja oled wäga ara werega, ma olen küll ju kurjema ilmaga mere peäl olnud; laewuke on ju rannas walmis, mul on ka seal pool järwe tegemiſt, ei ma wõi mahajäädа. Laewameeste kartmata meel emagi süidant jälle kinnitas, et oma poega enam ei keeland, waid teda wäga armsaste Jumalaga jättis. Aga peagi langes kartus ja hirm uneste tema peäle, seſt tuul läks ikka kangemaks ja weewood langeſid kui kõrged mäed laewukeſe tagaotsa peäle, et kõik, kes seal peal olid, ühtepuhku wet pidiwad wäljaloopima. Wiimaks kipar, kui nägi, et edaſi ei ſündinud sõuda, käskis

*) Laadoga järw on kaunis suur, arwatakse 70 werſta Peeterburi linnaſt ära ja jookseb Neewa jõgi temaſt wälja Peeterburiſt läbi, Soome mere laela sisse.

laewukeſt koju poole ümberpöörda; aga ümberkallates ajas ta ühe leedſelja peäle kinni. Kõikide käed oliwad küll liikumas teda lahtipeäſtma, aga see ei mõednud sugugi. Mittu laewameeſt ja neid, kes olid laewa peäl, hakkaſid ju meelt äraheitma, kui suure rõõmuga nägiwad, et üks suurem laew, mis seält mitte kaugel ära oli, nende hädа oli tähelepannud ja neile ühe paadi appi saatis. Abi oli ka kibedaste tarwis. See wäike laewuke oli wet täis, et küll nõuti seda weest tühendada; muiſt laewaliſed olid joobnud, muiſt otsekui segaſed aruſt, nõnda et kiparil abimehi ei olnud leedſelja peält laewa lahti peasta, muud kui Tehwan ja kaks madruſi.

See igatsetud paat oli küll appi jõudnud, aga tema madruſid kartſiwad wäga ligi ajades, nõnda et nende abiſt sugu asja ei olnud, ja laewameeste lootus lõpekorral oli. Aga nüüd lasti seſt suuremaſt laewaſt üks teine paat wette, ja see jõudis, mehiſe sõudmiſe waral, weel parajal aeal ligi. Selle paadi madruſid, neid eſimeſi neude kartuſe ja hooletuſe pärаſt augutades, hakkaſid kohe tööle, ja üks kena, pitk laewamees hüüdis: poiſid seie, käige minu järel! Ise heitis kohe oma pealmiſed riided seljaſt ära, kargas wette ja kõndis leedſelja poole. Teiſed ruttu tema järel; kõik hakkaſid ühe nõu ja jõuga tööle, ning peagi oli laewuke jälle liiwaſt lahti.

Eesti-maa rahwa Kalender 1890 , lk. 29